ΈΤΟΣ Ε'. ΈΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1894 ΑΡΙΘ. 20

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνεργάται εἰσὶ δεκτοὶ πάντες. Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα, καὶ αἱ εἰκόνες συνεργατῶν καὶ καλλιτεχνημάτων 'Αγγελίαι μετ' εἰκόνων. Συνδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονόμισμα παντὸς ἔθνους, προπληρωτέαι.

Ἕκαστον φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κιόσκια καὶ πρακτορεῖα. Τόμοι ἁπλ. δρ. 8, χρυσόδ. 10. Ἔξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεὰν εἰς τὰ λαχεῖα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ 'Οδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 45—47. Οἰκία Τσαουσοπούλου.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: 'Εσωτερ. δρ. 8,—'Εξωτερ. φρ. 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. **Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ὕδατος**, ὑπὸ Φρίκ.—**'Εξερευνημέναι γνώσεις**, ὑπὸ Κ. Χρυσανθακοπούλου.—**Ποιητικὰ ἐπίκαιρα**. ὑπὸ Α. Γιακουμίδου.—**'Αναμνήσεις Αἰγύπτου, ἤτοι ἐπισκέψις πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» ἐν Αἰγύπτῳ καὶ οἱ ἐκεῖσε 'Ελληνες ὑπὸ ἔποψιν ἐμπορικὴν, κοινωνικὴν, καὶ ἱστορικὴν, μετ' εἰκόνων** (συνέχεια) ὑπὸ Φ. Πρίντζη.—**'Αποφρὰς ἡμέρα**, ὑπὸ Γ. Πολίτου. — **'Αμνηστεία εἰς κῦνα** (συνέχεια καὶ τέλος) ὑπὸ Χρ. Φερεντίνου. — **Σκέψεις**, ὑπὸ Εὐαγγελίας Κορωναίου.— **Πληγὴ ἀγιάτρευτη**, ὑπὸ 'Αφρικανοῦ. — **Ὡς πότε**, ὑπὸ Λουκίας.—**Εὐτράπελα**, ὑπὸ Γούλ. — **Αἰνίγματα**.— **'Αλληλογραφία τῆς «Φύσεως»**.—**'Αγγελίαι**.

Τὰ γραφεῖα τῆς «Φύσεως» μετεκομίσθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀριθ. 45—47, οἰκία Τσαουσοπούλου.

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ

Τὸ ὕδωρ ἀποτελεῖ μέγιστον στοιχεῖον τῶν σωμάτων ἡμῶν. 'Αποτελεῖ τὰ τρία τέταρτα τοῦ βάρους αὐτοῦ καὶ διαδραματίζει σπουδαῖον πρόσωπον ἐν ταῖς χημικαῖς καὶ φυσικαῖς μεταβολαῖς, αἵτινες συντελοῦνται ἐν ταῖς ζωϊκαῖς λειτουργίαις.

Τὸ ὕδωρ εἶναι ἓν τῶν σπουδαιοτέρων διαιτητικῶν μέσων, ὅπερ ἔχομεν. Ἄνευ αὐτοῦ οἱ ἱστοὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος δὲν θὰ ὑπῆρχον. Ὅταν ἐλλείψωσιν αἱ ὑδατώδεις προμήθειαι τοῦ σώματος, τότε δὲν θὰ βραδύνωσι τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς ἐλλείψεως αὐτῶν. Ὅπως τὸ αὐτὸν, ὅταν στερῆται τοῦ ἀπαιτουμένου ὑγροῦ, μαραίνεται καὶ ἀπόλλυται, οὕτω συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

Τὸ ὕδωρ πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ εἶναι γλυκὺ, διαυγές, ἄχρουν, ἄοσμον καὶ νὰ ἔχῃ εὐάρεστον γεῦσιν. Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη νὰ περιέχῃ ποσότητά τινα ἀερίου καὶ μεταλλικῶν οὐσιῶν ἐν διαλύσει καὶ νὰ στερῆται τελείως ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν ὑλῶν. Καὶ τὰ μεταλλικὰ στοιχεῖα καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ, τὸ ἐν τῷ ὕδατι διαλελυμένον, ἀναδίδουσιν εἰς αὐτὸ εὐάρεστον γεῦσίν τινα.

Ἐν τῇ ζωϊκῇ οἰκονομίᾳ, τὸ ὕδωρ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διαλύῃ τὰς τροφὰς καὶ νὰ συντελῇ εἰς τὴν διοχέτευσιν αὐτῶν εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Ἐπίσης συντελεῖ εἰς τὸ νὰ διαλύῃ τὰ γεννήματα τοῦ αἵματος καὶ τῶν ἱστῶν, εἰς τὸ νὰ διευκολύνῃ τὰς ἐκκρίσεις, εἰς τὸ νὰ φέρῃ τὴν ἰσορροπίαν τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος διὰ τῆς ἐξατμίσεως καὶ εἰς τὸ νὰ σχηματίζῃ τοὺς ἱστοὺς, ἐξ οὗ τοῦτο σχηματίζεται.

* * *

Ἐξωτερικῶς ἡ χρῆσις τοῦ ὕδατος ἀποβαίνει τὸ κυριώτερον μέσον τῆς καθαριότητος. Οὐδὲν ὠφελιμώτερον τῶν πρὸ τοῦ γεύματος ψυχρῶν λουτρῶν, παρακολουθουμένων ὑπὸ ἰσχυρᾶς τρίψεως ἢ διὰ τῶν χειρῶν ἢ διὰ στεγνῆς φανέλλας. 'Αλλ' ἡ τρίψις πρέπει νὰ γίνῃ ἰσχυρῶς καὶ παρατεταμένως μέχρις ὅτου διὰ τῆς ἀντιδράσεως ἐπέλθῃ ἡ θέρμανσις τοῦ δέρματος. Οἱ λεπτοφυεῖς ἄνθρωποι οἱ μὴ δυνάμενοι ὡς ἐκ τῆς κράσεώς των ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὰς καταιωνήσεις καὶ εἰς τὰ ψυχρὰ λουτρὰ πρέπει νὰ τρίβωνται διὰ σπόγγου βεβρεγμένου μὲ ψυχρὸν ἢ χλιαρὸν ὕδωρ καὶ κατόπιν νὰ τρίβωνται ἰσχυρῶς διὰ φανέλλας ἢ διὰ τῆς χειρός.

Τὰ οὕτω γινόμενα λουτρὰ ἐνεργοῦσιν ὡς ἄριστα τονωτικὰ, ἐνδυναμοῦσι τὸν ὀργανισμὸν, ἐντείνουσι τὸ δέρμα καὶ ἔχουσιν ἐξωτερικὰς ἰδιότητας.

* * *

Πυροβολητὴς Μαυροβούνιος.

Ὑγιὴς ἐνῆλιξ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην καθ' ἑκάστην 2,100 ἕως 3,000 γραμμαρίων ὕδατος, ἐξ οὗ τὸ μὲν τρίτον ἐνυπάρχει εἰς τὰς τροφάς, ἃς λαμβάνει, τὰ δὲ ἕτερα 2|3 πρέπει νὰ ἀναπληροῦνται διὰ τῆς πόσεως ὕδατος ἢ ἄλλων παραπλησίων ὑγρῶν.

Οὕτως, τὸ ὕδωρ διαλύει τὰς τροφάς, ὑποβοηθεῖ τὴν διοχέτευσιν αὐτῶν εἰς τὰ διάφορα τοῦ σώματος μέρη καὶ τὴν ἀποβολὴν ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ πάσης βλαπτικῆς οὐσίας, ἥτις ἐνυπάρχει ἐν αὐτῷ. Ὅταν τὸ ὕδωρ εἰσάγηται εἰς τὸ στόμα, ἐπιφέρει τὴν ἔκκρισιν ἀφθόνου σιέλου, ὅπερ μεταβάλλει εἰς σάκχαρον τὰς ἀμυλώδεις οὐσίας τῶν τροφῶν. Τὸ ὕδωρ ἔχει ἐπίσης τὴν ἰδιότητα νὰ διαλύῃ τὰ ἅλατα καὶ τὰς σακχαρώδεις οὐσίας.

* * *

Οἱ φυσιοδίφαι λέγουσιν, ὅτι ἅμα ἡ τροφὴ εἰσέλθῃ εἰς τὸν στόμαχον ἀρχίζει νὰ μετακινῆται ἐν αὐτῷ, μέχρις οὗ ἀναμιχθῇ τέλειως μετὰ τοῦ γαστρικοῦ ὀξέος. Ἀλλ' οὕτως ἔχόντων τῶν πραγμάτων, ποσότης ἀρκοῦσα ὕδατος, εἰσαγομένη εἰς τὸν στόμαχον κατὰ συχνὰ χρονικὰ διαστήματα, ἀποβαίνει ἄριστον ἐπιβοηθητικὸν εἰς τὴν πέψιν. Ὡς ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ὕδατος τούτου ἐπέρχεται καλλιτέρα ἀφομοίωσις τῆς τροφῆς καὶ συνεπῶς ἐντελεστέρα πέψις.

* * *

Μικρὰ ποσότης ὕδατος, πινομένη καθ' ἑκάστην πρωΐαν, ἔχει λαμπρὰ ὑγιεινὰ ἀποτελέσματα. Ἐξεγείρει τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐντέρων, τονίζει τὸν στόμαχον καὶ ἐπαυξάνει τὴν ὄρεξιν

Ἐπὶ πλέον τὸ ὕδωρ πινόμενον κατὰ τὴν πρωΐαν, ὅταν δηλαδὴ ὁ στόμαχος εἶναι κενός, ἀπορροφᾶται ταχύτερον, εἰσδύει εἰς τοὺς ἱστοὺς καὶ οὕτω δύναται εὐκολώτερον νὰ ἀπωθήσῃ ἐξ αὐτοῦ τὰς περιττὰς οὐσίας.

Ἐνταῦθα καλὸν εἶναι νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς πόσεως θερμοῦ ὕδατος, ἣν οἱ διασημότεροι ἀμερικανοὶ ἰατροὶ συνιστῶσιν.

Ἅπαντες γινώσκουσι τὴν ἐμετικὴν ἰδιότητα τοῦ χλιαροῦ ὕδατος. Τοῦτο εἶναι καὶ εὔχρηστον φάρμακον καὶ τὸ ἀποτελεσματικώτερον, ἐξ ὅσων γινώσκομεν. Λαμβανόμενον τὸ ὕδωρ εἰς μεγάλην θερμοκρασίαν καταπραΰνει τὸν ἔμετον ἀντὶ νὰ τὸν προκαλῇ. Ἐν Ἀμερικῇ κάμνουσι μεγάλην χρῆσιν τοῦ θερμοῦ ὕδατος εἰς εἴδη τινὰ δυσπεψίας καὶ πάντοτε ἐπιφέρει ἄριστα ἀποτελέσματα.

Οἱ ἔχοντες καθιστικὰ ἐπαγγέλματα, οἱ ἔχοντες ὀλίγην ὄρεξιν, οἱ πάσχοντες μετὰ τὸ φαγητὸν αὐτῶν ἐκ πόνων τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, ἂν λάβωσιν ἤαισι ποτήριον τόσον θερμοῦ ὕδατος ὅσον θὰ δύνανται νὰ τὸ ὑποφέρωσι καὶ τὸ ροφήσωσι βραδέως, ἐλευθεροῦνται ἐκ τῶν δασαρέστων τούτων συμπτωμάτων καὶ αἰσθάνονται ἀμέσως μεγάλην σωματικὴν εὐεξίαν. Ἐπίσης ὀφελεῖ ἡ πόσις θερμοῦ ὕδατος εἰς τοὺς μὴ συνήθως πάσχοντας ἐκ δυσπεψίας ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν αἰσθανομένους στομαχικὰς ἐνοχλήσεις.

Οἱ χολερικοί, οἱ πάσχοντες ἐκ κεφαλαλγιῶν, οἱ ἔχοντες ὀλίγην ὄρεξιν καὶ ὄντες ὠχροί, ὑφιστάμενοι δὲ σωματικὴν χαλάρωσιν θὰ εὕρωσι μεγάλην ἀνακούφισιν πίοντες δύο ἢ τρία κύπελλα θερμοῦ ὕδατος καθ' ἑκάστην. Ὅσοι δὲν δύνανται νὰ πίνωσι ψυχρὸν ὕδωρ κατὰ τὴν πρωΐαν, ἂς πίνωσι θερμόν. Τοῦτο θὰ τοῖς ἐπιφέρῃ τὰ αὐτὰ καλὰ ἀποτελέσματα.

Φρίκ.

ΕΡΕΥΝΗΜΕΝΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἡ γλῶσσα.

Ἐὰν ἦναι πιθανώτατον, ὅτι ὁ χωρισμὸς τῶν φυλῶν προερχόμενος σὺν τῷ χρόνῳ ἐπὶ μακρᾶς περιόδου, ἐγένετο κατ' ἀρχὰς διὰ τῆς διαφορᾶς τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἐδάφους, τοῦ κλίματος, τοῦ εἴδους τῆς ζωῆς κα. τῶν σχέσεων, ἀναμφιβόλως ἡ διαφορὰ τῶν γλωσσῶν ἤγαγε πρώτη εἰς διάκρισιν τῶν ἐθνηκοτήτων. Ἡ χρῆσις τῆς γλώσσης διὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν ἰδεῶν εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως πάσης διανοητικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναπτύξεως, ἧς παρέστησε κατόπιν τοὺς βαθμοὺς καὶ τὰς διαδοχικὰς φύσεις, μορφουμένη μετὰ τῆς γραμμῆς καὶ ποικιλοῦσα. Οὐδεμία γλῶσσα ἐφευρέθη ἐκ προμελέτης. Ἀπίθανον σχεδόν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατέγινέ ποτε εἰς ἀπομίμησιν ἤχων, οἵτινες προσέβαλον τὰ ὦτά του. Ἐξ ἀρχῆς φαίνεται, ὅτι ἤρθρησεν αὐτοὺς αὐτομάτως καὶ οὕτω φυσικῶς, ὡς ἀναπνέει. Ὁ λόγος παρ' αὐτῷ εἶναι ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις τοῦ πνεύματος, ἡ πρώτη μετάδοσις, ἡ κοινωνία τῆς σκέψεως. Κατόπιν διὰ τῆς παρεμβάσεως τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν ἡ γλῶσσα ποικιλλομένη εὐρύτατα ταυτίζεται μετὰ τοῦ πνεύματος τῶν λαῶν, ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου τὸ πνεῦμα ἑκάστου λαοῦ ἀποφασίζει τὴν τελείωσιν καὶ ἐπίδρασιν τῆς γλώσσης αὐτοῦ. Ἡ διακεκριμένη ἐθνικότης ἄρχεται ἀπὸ τῆς διαφορᾶς τῆς γλώσσης, ἀφ' ἧς αὕτη ἐμποδίζει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ νὰ συνενοοῦνται.

Ἡ γλῶσσα προσδιορίζουσα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀκριβῶς καὶ ὀρθῶς τὴν γενικὴν μορφὴν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκφράσεως τῶν σκέψεων λαοῦ τινός, χαρακτηρίζει τὴν διεύθυνσιν καὶ πορείαν πάσης αὐτοῦ τῆς ἀγωγῆς, δηλοῖ οὕτω τὰς τάσεις αὐτοῦ πρὸς τὴν ὑψηλοτέραν ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν του δυνάμεων εἰς τὴν φιλολογικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν δρᾶσιν καὶ ἀποτυποῖ τέλος τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος.

Ἡ ποικιλία τῶν γλωσσῶν εἶναι μεγάλη. Ὁ Balles ἐν τῷ ἐθνογραφικῷ αὐτοῦ ἄτλαντι ἀριθμεῖ 860 γλώσσας, ἤτοι ἐν Εὐρώπῃ 53, Ἀσίᾳ 153, Ἀφρικῇ 114, Ἀμερικῇ 423, καὶ Ὠκεανίᾳ 117. Ἡ μετάφρασις τῶν Ἁγίων Γραφῶν ἐγένετο εἰς 177 γλώσσας ὑπὸ τῆς βιβλικῆς ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου, συνοδεύονται δὲ ὑπὸ 5000 διαλέκτων. Ἕτερος ὑπολογίζει 3,642 γλώσσας καὶ διαλέκτους.

Δούκα Κ. Χρυσανθακόπουλος

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Φίλτατε κύριε Πρίντεζη,

Ἡ πρό τινος ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἀξιολόγῳ περιοδικῷ συγγράμματι καταχωρισθεῖσα διατριβή μου «Τὸ καλὸν ἀείποτε ἐπίκαιρον», ἐσκόπει οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ «Πανθέου» τοῦ κ. Οἰκονομίδου νὰ ποιήσῃ εὔφημον μνείαν, ἀλλὰ καὶ πάσης καθόλου ἀληθοῦς Ποιήσεως τὸν ὑπερασπισμὸν προέθετο, καὶ ταῦτα, διότι τῆς συγχρόνου ἡμῶν ποιητικῆς φιλολογίας τὸ προαιώνιον δένδρον ὀσημέραι μαραινόμενον, χρήζει συντόνου προσοχῆς καὶ μερίμνης καλλιέργων δὲ πνευματικῶν ἐργαλείων τὰ μάλιστα ἐπιτηδείων, ὅπως ἀνανθήσῃ κἂν τοῦτο εἰς τὸ μέλλον λαμπρὸν καὶ ἀναδώσῃ εὐρώστους πάλιν καὶ ἐπιζήλους καρπούς. Ἕνεκα τούτου ἐπικαιρότατον καὶ σήμερον, νομίζω, τοῦ νὰ προσφέρω παντὶ τῷ γνησίως φιλομούσῳ τρυφὴν τινα πνευματικὴν, οὐχὶ ἀναξίαν λόγου, ἡδιστόν τι ἀπόγευμα ποιητικόν, μεταφυτεύων ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἀνθούσῃ «Φύσει» ἀποσπασθέντα τινα ἀνθύλλια ἐκ τοῦ εὐανθοῦς τοῦ «Πανθέου» κήπου καὶ ταῦτα θαλλερώτατα τὴν οὐσίαν καὶ εὐωδέστατα, τὸ μύρον τῆς φιλοσοφίας, τοῦ ὡραίου καὶ τῆς θρησκείας ἀποπνέοντα. Ἔστωσαν δὲ ταῦτα καὶ μόνα διαμαρτύρησις ἔντονος ὑψίστων ὑπὲρ τῆς καλλιλογίας τῆς ἑλληνικῆς ἀληθειῶν τῶν εὖ φρονούντων εὐμούσων, πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν ἀμούσους καὶ χαμαιζήλους τοῦ Ψυχάρη ταπεινοὺς δούλους, πρὸς τοὺς κορακιστὶ κρώζωντας τὴν ποίησίν των νεανίσκους ἐν αὐτῇ —φρίκη!—τῶν Μουσῶν τῇ κοιτίδι, ἔνθα ἄλλοι ἀληθεῖς, ἔνθεοι ποιηταὶ ἡδυφωνότατα ἐκελάδησαν.

Μετὰ πάσης ὑπολήψεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1894.

Ὅλως πρόθυμος

Ἀλ. Γ. Γιακουμίδης.

Εἰς Ἀβαιλάρδον καὶ Ἐλοΐζαν.

Φιλοσοφία εἶν' ἄλλο καὶ ἄλλο εἶσ', Ἔρως . . ἂν ὅμως
Φιλοσοφούσας ψυχάς, τύραννν', ἐμπλέξῃς ποτὲ
Εἰς τὴν σαγήνην σου, εἰς τὰ λεπτά σου τὰ δίκτυα, τότε
Σπαίρουσι πλέον αὐταὶ δίκην ἰχθύων ἐκεῖ,
Κ' ἐπινοεῖς ὀσημέρ' εἰς αὐτὰς δεινοτέρας βασάνους,
Ἕως ἐκπνεύσωσι καὶ τέλος ῥιφθῶσ' εἰς τὸ πῦρ,
Ἂν εἰς τὸ πῦρ δὲν βληθῶσι καὶ πρίν, ζῶσαι, σπαίρουσαι ἔτι,
Ἄτε φιλόσοφοι δὴ καὶ φιλαλήθειες ψυχαί! . . . .
Ζεῦγος πολύστονον, πολυπαθές, Ἀβαιλάρδ, Ἐλοΐζα,
Ἔκτακτ' οἱ πόνοι σου, φεῦ, ἦσαν, ὡς μέγας ὁ νοῦς!—

Εἰς τὴν Ἄλκηστιν.

Ἄλκηστις!—ἄνασσα σὺ τὴν ψυχήν, ὄχι μόνον τὸ στέμμα,
Δὶς ἠξιώθης λοιπὸν καὶ τῆς ἐνταῦθα ζωῆς:
Ὅτ' εἰς τὸν Ἅδμητον μόνη ἐκ πάντων αὐτοῦ τῶν οἰκείων,
Θνήσκοντα θνήσκουσα σὺ ἔδωκας νέαν ζωήν.

Εἰς τὸν Βιργίλιον.

Ὦ τοῦ Ὁμήρου ἁπλῆ ἀντανάκλασις, ὅμως ὡραία,
Τέκνον αὐτοῦ νοερόν, χαῖρε, Βιργίλιε, σύ!
Ἂν τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶσαι ὁ μέγιστος, οὔτε τοῦ Κόσμου,
Τῆς Κοσμοκράτορος κἂν μέγιστος εἶσ' ἐπικός.

Εἰς τὸν Βίσμαρκ.

Τὴν Γερμανίαν ἑνώσας, ὦ Βίσμαρκ, σὺ μέγας ἐδείχθης,
Δείχθητι μέγας λοιπὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἑνῶν!
Οἱ Γερμανοὶ τὴν παιδείαν ἐγένοντο Ἕλληνες· εἴθε
Καὶ τὴν καρδίαν νὰ ζῇ πᾶς των φιλέλλην θερμός!

Εἰς τὸν Θεμιστοκλέα.

Ὦ Θεμιστόκλεις, σωτὴρ τῆς Ἑλλάδος, σωτὴρ τῆς Εὐρώπης
Ποῖος ἐδείχθης ὁμοῦ ἐν Σαλαμῖνι νικῶν!
Ἀλλ' ἡ ἀρίστη πασῶν τῶν νικῶν σου ἐγένετο ὅτε,
Ὑπὲρ πατρίδος ἐνδοὺς, σὺ κατενίκας σαυτόν:
«Πάταξον!» ὅτε ἐφώνεις πρὸς τὸν ὑπερόπτην τῆς Σπάρτης
«Ναύαρχον» πάταξον μέν, ἄκουσον δέ, ἀρχηγέ!»

Εἰς τὸν Φειδίαν.

Ἔπλασε τόσους ὁ Ζεὺς μεγαλόνοας ἄνδρας, Φειδία,
Ὅμως νὰ πλάσῃς αὐτόν, σέ, μόνον σέ, ἐκανόν!

Ἡ φιλία.

Σπάνιον ἄν τι ὁ Ἔρως τὴν σήμερον, τ' εἶν' ἡ φιλία;. . . .
Τὸ σπανιώτατον, φεῦ! τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν!
Ποῦ Ἀχιλλέως δεσμοὶ φιλικοὶ καὶ Πατρόκλου νῦν πλέον;
Ποῦ εἷς Ὀρέστης τὰ νῦν καὶ ὁ Πυλάδης του ποῦ;

Τίς ὁ γνήσιος καλλιτέχνης;

Ὁ καλλιτέχνης ὁ γνήσιος εἶν' εὐγενής, μεγαλόφρων:
Ἔργον ἂν ἴδῃ καλὸν καὶ παρ' ἐχθρῷ ἐπαινεῖ!

Θεὸς καὶ Ῥόδον.

Κ' ἔπειτα λέγουσιν: «Ὄχι! Θεὸς δὲν ὑπάρχει διόλου!...
Δὲν θεωροῦσι τὸ ῥόδον καὶ μόνον: εὐθὺς νὰ πεισθῶσιν,
Ἂν ἡ ποικίλη τῶν ὄντων πληθὺς ἐπαρκῶς δὲν τοὺς πείθῃ,
Ἡ ἁρμονία καὶ τάξις τοῦ Σύμπαντος, Κόσμων ἀπείρων
Ἂν ἱκανὴ καὶ τραυνὴ δὲν τοῖς ἦναι Θεοῦ μαρτυρία!...
— Ῥόδον μου εἶν' ἢ δὲν εἶναι Θεός;... ἀφελές μου σὺ ἄνθος,
Φέρον ἀπόδειξιν, οἷαν σοφῶν κεφαλὴ δὲν εὑρίσκει,
Λέγε, μαρτύρει κἂν σύ, ἀποκρίθητι ὅπως γνωρίζεις:
Εἶν' ἢ δὲν εἶναι Θεός, τοῦ παντὸς ποιητὴς καὶ κοσμήτωρ;
—«Πῶς! καὶ εὑρίσκεται ἄνθρωπος εἷς ἀμφιβάλλων εἰσέτι,
Ἐν τῶν ἀρίστων αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Κόσμῳ πλασμάτων;..»
«Πῶς! μυριόφωνον γλῶσσαν Θεοῦ δὲν λαλεῖ ὅλ' ἡ Φύσις,
Κ' ἕκαστος φθόγγος αὐτῆς δὲν ὑμνεῖ τὴν σεπτὴν ὕπαρξίν του;..
Μία τῆς γλώσσης του φράσις κ' ἐγώ, φθόγγος εἷς τῆς φωνῆς του,
Τῆς εὐωδίας κ' εὐχροίας ὁμοῦ δὲν λαλῶ σοι τὴν γλῶσσαν,
Ἥτις, ἐνῷ με ὁρᾷς καὶ ὀσφραίνεσ' εὐφροσυνος, λέγει
Ἐν αἰθερίῳ τινί, μυστικῷ, θαυμασίῳ της τρόπῳ:
«Σὲ ἀγαπῶ ὁ Θεός σου καὶ Πλάστης, ὦ ἄνθρωπε, χαῖρε!..;»

(Ἐκ τῆς Βιενναίας πρωτοτύπου ἐκδόσεως γενομένης ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐν ἔτει 1885).

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

καὶ οἱ ἐκεῖσε Ἕλληνες ὑπὸ ἔποψιν κοινωνικὴν ἱστορικὴν καὶ ἐμπορικήν.

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φύλλον)

Εἶναι νὺξ σκοτεινοτάτη, ἀμυδρῶς φωτιζομένη ὑπὸ ὀλίγων λαμπτήρων καὶ ἐξερχόμενος τῆς ἁμαξοστοιχίας, μόλις διακρίνω ἐν μέσῳ τῆς κινήσεως τῶν ἀποβιβαζομένων ἐπιβατῶν καὶ ἀποσκευῶν ἁπλοῦν σταθμὸν καὶ πρὸ ἐμοῦ, ἐκτεινομένην, πενιχρὰν πόλιν!

«Αὐτὸ εἶναι τὸ Πὸρτ-Σαΐδ;» διηρώτων ἐμαυτόν, καὶ ἐζήτουν νὰ ἀνεύρω που θέαν μᾶλλον εὐχάριστον, ἵνα μὲ ἱκανοποιήσῃ.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ὑπῆρξε δυσάρεστος δι' ἐμὲ καὶ ἀληθῶς ἐλυπούμην, ὅτι τὸ Πὸρτ-Σαΐδ, ἡ νέα αὕτη πόλις, ἥτις ἐσφράγισε τοσοῦτον γιγάντειον ἔργον, ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ἀπόψεως τοσοῦτον πενιχρά. Οὐδαμοῦ διέκρινον ἄπλετον καὶ ἐκτεταμένον φωτισμόν, οὐδαμοῦ μεγάλα κτίρια, οὐδαμοῦ κίνησιν καὶ θόρυβον μεγαλουπόλεως.

Λαμβάνω ἅμαξαν καὶ διατάσσω νὰ μὲ μεταφέρουν εἰς ἑλληνικόν τι ξενοδοχεῖον.

— Si Signore, μοὶ ἀπαντῶσι καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ἅμαξα φθάνει ἐντὸς μεγάλης πλατείας, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας κεῖται ἐκτεταμένος δενδρόφυτος κῆπος καὶ σταματᾷ πρὸ τριωρόφου ξενοδοχείου ἄνωθι τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκω «Hotel de Paris».

— Μὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἑλληνικὸν ξενοδοχεῖον, ἐρωτῶ.

— Εἶναι γαλλικόν, μοὶ ἀπαντῶσιν· ἑλληνικὸν δὲν ὑπάρχει τοῦ ὕπνου ἐνταῦθα.

Ἂς εἶναι. Παῖς τις τοῦ ξενοδοχείου προσῆλθε καὶ μὲ ὡδήγησεν ἐντὸς αὐτοῦ. Εἰς τὴν κλίμακα ἀνέμενε γαλλὶς ξανθοπλόκαμος μὲ βραχεῖαν ἐσθῆτα, χαριέντως ἐνδεδυμένη, καὶ φέρουσα λευκὸν περίζωμα, ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν ποδῶν, δέσμην κλειδῶν παρὰ τοὺς γόμφους καὶ ἄνθος ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Εἶναι ἡ Madama, ἡ διευθύντρια, μοὶ λέγει ὁ παῖς.

— Soyez le bien venu, προσθέτει αὕτη καὶ προπορευομένη μὲ ὡδήγησεν εἰς ὡραῖον εὐρύχωρον δωμάτιον, βλέπον πρὸς τὴν πλατεῖαν. Ἀφοῦ δὲ ἤναψε τὸ φῶς·

— Desirez-vous prendre part au diner? μοὶ λέγει, tout le monde est à table.

Ἐνῷ μοὶ ὁμιλεῖ, καταλαμβάνομαι ὑπὸ φρίκης καὶ μετὰ περιεργείας ἐξετάζω τὸ πεντηκονταετὲς περίπου, χλωμόν, καὶ ρητιδωμένον ἐκεῖνο γύναιον, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἐπιτηδείως προσποιεῖται τὴν νέαν, χωρὶς φυσικῶς οὐδὲ κατὰ κεραίαν νὰ δύναται νὰ πλησιάσῃ ταύτην ἢ κατὰ τὴν περιβολὴν καὶ ἀναπωλῶ τότε εἰς τὴν μνήμην μου ἐπεισόδιον φίλου μου, μεταβάντος εἰς Παρισίους καὶ συναντηθέντος που μετὰ γαλλίδος γυναικὸς προχεχωρηκυίας ἡλικίας καὶ προσφυῶς προσποιηθείσης τὴν νέαν καὶ τῇ ἀπαντῶ·

— Très bien, j'y vais.

Ἑτοιμασθεὶς ἀμέσως κατῆλθον εἰς τὸ ἑστιατόριον, ἔνθα τριακοντὰς γάλλων καὶ ἰταλῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων, κατερρόφουν ἤδη τὸν συνήθη εἰς πᾶν γαλλικὸν γεῦμα ἐκ τῶν ἐνόντων θερμὸν ζωμόν.

Μοὶ κομίζει ἡ δεσπινὶς χηρογεροντοκόρη καὶ τὸν ἐμὸν καὶ εὑρίσκω αὐτὸν ἀηδέστατον. Ἀναντιρρήτως θὰ ἔθεσε θερμὸν ὕδωρ εἰς χορταρόζωμον καὶ κατεσκεύασε τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο consomé. Ἂς εἶναι, τὸ δεύτερον φαγητὸν ἀπηρτίζετο ἀπὸ κρόμμυα μετὰ κρέατος νεροβράστου, τὸ τρίτον ἀπὸ πατάτας πουρὲ περιβεβρεγμένας μὲ σάλτσαν ντομάτας, τὸ τέταρτον ἀπὸ τυρὸν ξηρὸν καὶ γλύκισμα οὐδόλως διαφέρον

τῆς φέτας ἄρτου, δευτέρας ποιότητος, ἐπιπασμένης μὲ ἐλαχίστην δόσιν κόνεως ἐκ σακχάρεως, καὶ τὸ πέμπτον ἀπὸ καφὲ τοῦ μαστέλλου. Ἐν ἑκάστῳ παρουσιαζομένῳ μοι πινακίῳ, ἐνδομύχως συγχαίρω τὴν ἀνοησίαν μου ἐπὶ τῇ συμμετοχῇ μου εἰς τοιοῦτον ἀνούσιον γεῦμα, ἀδρῶς βεβαίως πληρωθησομένῳ, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου μετ' ἀπορίας μου καὶ ἀηδίας ἐν ταὐτῷ παρακολουθῶ τοὺς ἀστεϊσμοὺς καὶ χαριεντισμοὺς τῶν συνδαιτόρων πρὸς τὴν χαριτόβρυτον ξενοδόχον μας. Ἕτεραι κυρίαι παρακαθήμεναι, οὐχ ἧττον χαριέστεραι ἐκείνης, ζηλοφθονοῦσιν ἴσως τὴν τύχην της.

«Εἶναι γάλλοι! διελογίσθην, ἀρκεῖ ὅτι διασκεδάζουν, ἔστω καὶ μὲ ἀνδράποδα, αὐτὸ τοῖς ἀρκεῖ.» Ἄλλως τε, ὁ γάλλος καὶ ὁ ἰταλὸς, ἅμα μεθύουν, κλείουν τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐκ τοῦ ἀπέναντι δωματίου, χρησιμεύοντος ὡς ἑστιατορίου, ὁπόταν ἡ τράπεζα τῆς μεγάλης αἰθούσης καταληφθῇ ὑπὸ πελατῶν, ἀκούονται ἄσματα καὶ φωναί, προκαλοῦσαι τὴν διευθύντριαν, ὁπότε βαρυνθεὶς τὸν ἀνούσιον δι' ἐμὲ θόρυβον ἐκεῖνον, ἐγείρομαι καὶ ἐξέρχομαι εἰς τὴν πλατεῖαν.

Ἦτο ἡ δευτέρα κακὴ ἐντύπωσις ἣν ἐδοκίμαζον ἐν Πόρτῳ. Ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου, ἕως οὗ συναντήσω καφφενεῖον ἑλληνικόν, ὁπότε βλέπω τὰς ὁδοὺς ὅλας σημαιοστολίστους καὶ φωταγωγημένας καὶ ἐναντί μου πληθὺν ἀνθρώπων ἐρχομένων ἐν μουσικαῖς καὶ βεγγάλοις.

«Περίεργον! τί τρέχει!» εἶπον κατ' ἐμαυτὸν καὶ ἐξηκολούθησα τὴν πρὸς τὸ πλῆθος πορείαν μου.

«Μάρς ἑλληνικόν!» παιανίζουν. Ζήτω! καὶ οὐρρὰ ἀκούονται καὶ μετ' ὀλίγον εὑρίσκομαι ἐν τῷ μέσῳ χιλιάδων Ἑλλήνων ἑορταζόντων τὴν 25 Μαρτίου! καὶ κρατούντων φανούς! Ἦτο ἡ μουσικὴ τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Πόρτου, ἥτις μετέβαινεν εἰς τὸ θέατρον νὰ παιανίσῃ, λόγῳ πλείονος φαιδρότητος καὶ ἐπισημότητος.

— Ὡραῖα εἶπον, τὴν 25 Μαρτίου κατώρθωσα νὰ παρευρεθῶ εἰς δύο πόλεις, τὴν Ἰσμαϊλίαν καὶ τὸ Πόρτ-Σαΐδ.

Φθάνω εἰς τὸ θέατρον, ἀναγινώσκω ἐπὶ τοῦ προγράμματος «Μάρκος Βότσαρης, Ἑλληνικὸς θίασος Καρδοβίλλη» εἰσέρχομαι ἐντός, ἀναγνωρίζω πλεῖστα πρόσωπα μεταξὺ τῶν θεατριζομένων, ἀπέχω τοῦ νὰ δώσω εἰς οὐδένα γνωριμίαν; διὰ λόγους εὐνοήτους καὶ διότι ὁ καύσων ἦτο ἀφορητος ἐκεῖ καὶ ἐξέρχομαι καὶ μεταβαίνω εἰς τὸ ὀλίγον ἀπωτέρω κείμενον καφφενεῖον ἡ «Ἀνατολή», ὅπου διατάσσω ἕναν καφφὲ βαρὺν καὶ γλυκὸν μὲ ὕδωρ φρέσκο καὶ καθαρόν, κατὰ τὸ σύνηθες.

Ἀνέπνευσα εὐχαριστημένος, ὅτι εὑρισκόμην μεταξὺ πατριωτῶν. Εἶχον ἀποσυρθῆ εἴς τινα ἀπόκεντρον θέσιν ἔξωθι τοῦ καφφενείου καὶ ἤκουον μετὰ περιεργείας τοὺς συνομιλοῦντας.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν διαλόγων, ἤκουσα καὶ τὸν ἑξῆς.

— Ὅλο τὰ ἴδια κάθε χρόνο, σημαίαις, μουσικαῖς καὶ θέατρα καὶ τίποτε ἄλλο.

— Καὶ ἐκκλησία, τὴν λησμόνησες; προσέθηκέ τις.

— Ἄμ μήπως πήγαμε;

— Γι' αὐτὸ δὲν βλέπομεν προκοπή, καὶ ὅσοι πηγαίνουν. . . .

Ἠγέρθην καὶ προτιμήσας τὴν σιωπηλὴν ἐντύπωσιν, διέτρεξα μόνος βραδέως καὶ ἡσύχως τινὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἔχων ὡραῖον ἀρωματικὸν τσιγαρέτον εἰς τὸ στόμα καὶ περιεργαζόμενος τὰ ὡραῖα καὶ ποικίλα καταστήματα αὐτῆς, ἅτινα, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, εἰσὶν ἀνοικτὰ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, διότι ἐνταῦθα τὸ ἐμπόριον ἐκτελεῖται ἰδίως τότε, ἕνεκα τῶν πολλῶν ἀφικνουμένων καὶ ἀναχωρούντων πλοίων διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον μετέβην νὰ κοιμηθῶ.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρωὶ ἠγέρθην καὶ ἐξῆλθον.

Ἡ πόλις δὲν εἶναι σπουδαία, ἀλλ' ἐνέχει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς μέρος καὶ τὸ μέγα ἐμπόριον, ὅπερ διενεργεῖται. Πληθυσμὸν δὲ μέγαν δὲν ἔχει, ἀλλὰ διέρχεται τοσοῦτος ἐντεῦθεν κόσμος, ἕνεκα τοῦ ἰσθμοῦ, ὥστε βλέπετε ὅλην τὴν πόλιν πλήρη καταστημάτων ἐργαζομένων πάντων θαυμασίως ἐφ' ὅλης τῆς νυκτὸς.

Τὸ Πόρτ-Σαΐδ κεῖται ἀκριβῶς παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς Σουεζείου διώρυγος καὶ ἐκτίσθη κατὰ τὸ 1859, ὅτε διωρύσσετο ὁ ἰσθμὸς ἐπὶ τῆς ἡγεμονείας τοῦ Σαΐδ Πασσᾶ, ἐξ οὗ καὶ ἐπωνομάσθη ἡ πόλις.

Τὸ Πόρτο εἶναι ἕδρα τῆς Διευθύνσεως τῆς Παγκοσμίου Ἑταιρίας τοῦ Πορθμοῦ τοῦ Σουέζ, ὅστις ὡς γνωστὸν, μετὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα τοῦ Ἀραμπῆ καὶ τῆς κατοχῆς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων ἐκηρύχθη οὐδέτερος καὶ ἐλεύθερος εἰς τὴν ναυσιπλοΐαν, καὶ κατοικεῖται μόνον ὑπὸ 8—10,000 ψυχῶν. Ὁ δὲ φάρος τοῦ λιμένος εἶναι ἐξαίσιος, ἔχων ὕψος 54 μέτρων, καὶ τὸ φῶς αὐτοῦ ἐξικνεῖται μέχρις εἴκοσι μιλίων ἀπόστασιν.

Ὁ πρῶτος συνδρομητὴς τῆς «Φύσεως» ὃν ἐπεσκέφθην ἐνταῦθα, ἦτον ὁ ἰατρὸς κ. Γ. Κούππας, ὃν εὗρον ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ, περὶ τὴν 8 ὥραν τῆς πρωΐας, περιποιούντα τοὺς ἀσθενεῖς του. Μ' ἐνόμισε δὲ καὶ ἐμὲ τοιοῦτον, ἐνῷ ἐξαιρετικῶς ἐφαινόμην πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου καὶ μοὶ ἔνευσε νὰ καθήσω, ὅπερ καὶ προθύμως ἔπραξα.

Ἅμα ἦλθεν ἡ σειρά μου, διὰ βλέμματος ἐνόησα, ὅτι ἐτίθετο εἰς τὴν διάθεσίν μου.

— Εἶμαι ὁ Διευθυντὴς τῆς «Φύσεως» τῶν Ἀθηνῶν, κ. Πρίντεζης, τῷ λέγω καὶ ἦλθον νὰ σᾶς ἴδω.

— Τῆς; ἠρώτησεν, μὴ ἀκούσας καλῶς.

— Τῆς «Φύσεως», ἀπήντησα.

— Ἄ, ναί, μάλιστα, μοὶ εἶπεν, ἀκριβῶς χθὲς τὸ ἑσπέρας ἔλαβον δύο φύλλα, νά, ἰδού· ἀλλὰ, νὰ μὲ συγχωρῆτε, καθήσατε μίαν στιγμήν.

Καὶ ἀφοῦ ἐξήτασεν ἔτι δύο τρεῖς ἀσθενεῖς, ἀναμένοντας καὶ συνεβούλευσε τὰ δέοντα, διέταξε καφὲ καὶ μ' ἐπλησίασε.

— Φίλε μου, μοὶ λέγει, τὸ περιοδικόν σας εἶναι λαμπρότατον, τὸ ἑσπέρας ἰδίως τὸ ἐξηγῶ εἰς τὰ παιδιά μου καὶ διασκεδάζομεν ὡραιότατα. Καὶ πῶς ἐδῶ, εἴσθε εὐχαριστημένος;

— Ἦλθον χάριν ἀναψυχῆς καὶ ὅπως ἐπισκεφθῶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοὺς συνδρομητάς μου, ἐπειδὴ ἔχω πολλοὺς εἰς Αἴγυπτον.

— Ἄ, καλὰ ἐκάματε καὶ θὰ γραφῶσιν καὶ ἄλλοι πολλοί. Ἀλήθεια, σᾶς ὀφείλω καὶ τὴν συνδρομήν μου, πόσον κάμνει;

— Εὐχαριστῶ, δὲν ἦλθον μόνον δι' αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ νὰ σᾶς ἴδω. Εἴσθε εὐχαριστημένος Κύριε Κούππα ἐδῶ, ἔχετε πελατείαν, ἀρκετήν;

— Ἀρκετὴν καὶ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτήν, ζῶ πολὺ καλά, καὶ πότε πότε ἔρχομαι καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Πέρισυ διῆλθον τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἶδον μεγάλην διαφοράν.

— Ναί, ἀλλὰ εἴμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναμορφώσεως καὶ θὰ ἴδετε καὶ πολλὰ βίαια ἅλματα, καὶ σφάλματα.

— Ἄ, ναί, παντοῦ συμβαίνουν αὐτὰ καὶ δὲν μοῦ ἐκαμανξ ἐντύπωσιν. Ἡ πόλις σας ὅμως προοδεύει.

— Μάλιστα καὶ αἱ συγκοινωνίαι. Καὶ τὸ κλίμα ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν, πῶς εἶναι ἐδῶ;

— Καλόν, ἐπιδημιακὰς νόσους δὲν ἔχομεν, μολονότι εὑρισκόμεθα εἰς τὸ μέσον Εὐρώπης καὶ τῶν μολυσμένων ἐστιῶν, ὁπόθεν ἠδύναντο νὰ μᾶς φέρωσι πολλὰ κακά. Ἡ διώρυξ ὠφέλησε πολὺ φαίνεται τὸ κλίμα.

Καὶ οὕτως εἴπομεν ἀρκετὰ μετὰ τοῦ κ. Κούπα μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀσθενῶν του.

Ὁ κ. Κούπας εἶναι ἐκ τῶν διακεκριμμένων ἰατρῶν, οὐ μόνον τοῦ Πόρτο, ἀλλὰ καὶ τῆς Αἰγύπτου, καὶ διὰ τοῦτο ἐκτιμᾶται πολὺ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἐκεῖσε ὁμογενῶν.

Εἶναι ἀνὴρ περίπου πεντηκοντούτης, μετρίου ἀναστήματος, μέτριος εἰς τὰς ἐκφράσεις του καὶ εἰς τὴν συμπεριφοράν του, καὶ, ὀλιγαρκὴς ἀλλ' ὑπέρμετρος, ὡς ἔμαθον, εἰς τὴν εὐζωΐαν. Ἀγαπᾷ νὰ διάγῃ ἡσύχως, ἀλλὰ νὰ μὴ τῷ λείπει τίποτε, καὶ διὰ τοῦτο ὅ,τι κερδίζει, τὸ ἐξοδεύει εἰς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ καὶ τοῦ οἴκου του. Πρᾶγμα, ὅπερ δὲν συμβαίνει εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν πλεονέκτας, οἵτινες ἐξ ἀντιζηλίας καὶ οἰκονομίας καταγίνονται ὡς ἐπὶ το πλεῖστον, ὅλοι εἰς ἀπόκτησιν περιουσιῶν.

Ἐν Καΐρῳ ὁμοίως παρετήρησα τὸ αὐτὸ παρὰ τοῖς ἐκεῖσε ἰατροῖς, κυρίοις Γ. Μπίστῃ, Τούρτουλῃ καὶ Ἰατρῷ, οἵτινες εἶναι ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου καὶ συγχαρητηρίων διὰ τὴν περφημισμένην αὐτῶν ἱκανότητα καὶ ἐκτίμησιν, μεγάλως καταγινομένων εἰς ἀνύψωσιν τοῦ γοήτρου τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ ἀξίας παρὰ τῷ ἐκεῖσε ἑλληνισμῷ καὶ ἐν μέσῳ τοσούτου ξένου στοιχείου. Εἶναι οἱ μόνοι ἰατροί, οἵτινες ὄντως τιμῶσι τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα. Ὁ δὲ κ. Γαζούασης, ἐλθὼν ἐσχάτως ἐκ Βυρηττοῦ, εἶναι ἐπίσης πολὺ καλὸς καὶ ὑπόσχεται διὰ τῆς καλῆς του διαγωγῆς καὶ συμπεριφορᾶς νὰ καθέξῃ μετ' οὐ πολὺ θέσιν ἰσάξιον, οἱ δὲ λοιποὶ μετὰ λύπης, παρετηρήσαμεν, ὅτι παραγνωρίζοντες τὸ μέλλον καὶ τὸ γνῶθι σεαυτὸν, παρασκευάζουσι τὴν ἀφάνειαν των καὶ τὴν εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς διερεύνησιν ἀξέστου πελατείας.

Κατόπιν μετέβην εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Εὐστ. Βαλεντῆ, μεγαλεμπόρου, λογιωτάτου, καὶ φιλομουσωτάτου Ἕλληνος, ὅστις λίαν εὐγενῶς καὶ προσηνῶς μοὶ προσηνέχθη καὶ προεθυμοποιήθη οἰκοθεν νὰ παράσχῃ τὰς δυνατὰς αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις πρὸς ὑποστήριξιν καὶ πλείονα διάδοσιν τῆς «Φύσεως» παρὰ τοῖς ἐκεῖσε φιλομούσοις ἡμῶν συμπατριώταις, διότι ὡς μοὶ ἔλεγε, τοιοῦτον λαμπρὸν καὶ ὡραῖον περιοδικὸν περιποιεῖ τιμὴν εἰς πάντα Ἕλληνα καὶ πρέπει πάντες νὰ τὸ λαμβάνωσιν.

Ηὐχαρίστησα πολὺ τὸν κ. Βαλεντῆν καὶ μετ' ὀλίγον μὲ συνέστησεν εἰς τοὺς κυρίους Νικόλ. Λόντον, πρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐν Πόρτ-Σαΐδ, Ἐμμ. Ἀρβανιτόπουλον καὶ Γ. Σάσσον, οἵτινες ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν εὑρισκόμην ἐκεῖ εἶχον προσέλθει ἅπαντες, παρὰ τῷ κ. Βαλεντῇ, ὡς ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐρανων, καὶ οὕτως ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ γνωρίσω τοὺς κορυφαίους τῆς ἐκεῖσε ἑλληνικῆς κοινότητος. Τὸν μειλίχιον, ἀγαθότατον, προσηνέστατον, καὶ ἀκραιφνῆ πατριώτην καὶ ζηλωτὴν τοῦ καθήκοντος κ. Λόντον, γνωρίζομεν πάντες, εἴτε προσωπικῶς, εἴτε ἐκ φήμης, εἴτε καὶ ἐκ τῶν ἐφημερίδων. Οἱ δὲ κκ. Ἀρβανιτόπουλος καὶ Σάσσος εἰσὶς δύο ὁμογενεῖς, διαρκεῖς κάτοικοι τοῦ Πόρτ-Σαΐδ, ἄνδρε φιλοπρόοδοι, φιλογενέστατοι καὶ ἐργατικώτατοι, οἵτινες διὰ τῆς διηνεκοῦς ἐργασίας, φιλοπονίας καὶ ἱκανότητός των ἀπέκτησαν μεγάλην περιουσίαν καὶ εἰσὶ πάντοτε οἱ πρῶτοι, οἵτινες εἰς πᾶσαν ἀνάγκην τῆς πατρίδος, τίθενται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κοινωτικῆς ἐκείνης φάλαγγος. Περὶ τῶν ἀνδρῶν τούτων ἠθέλομεν πολλὰ γράψει ἐνταῦθα, ἂν εἴχομεν συλλέξει τὰς δεούσας περὶ αὐτῶν βιογραφικὰς σημειώσεις, ἐλλείψει τῶν ὁποίων ἐπιφυλαττόμεθα νὰ πράξωμεν τοῦτο λίαν προσεχῶς, ὁπότε θέλομεν ἐκδώσει τὰς Ἀναμνήσεις ἡμῶν ταύτας τῆς Αἰγύπτου ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει μετὰ πάντων τῶν σχετικῶν εἰκόνων κλπ.

Κατόπιν μετέβημεν εἰς συνάντησιν τοῦ κ. Φωτοπούλου κουρέως, Παρεντῆ, διευθυντοῦ τοῦ καφφενείου τῆς «Ἀκροπόλεως», Ἰω. Δημητριάδου ζαχαροπλάστου, καὶ Δημητριάδου, γραμματέως τοῦ κ. Μακρῆ, μεγαλεμπόρου, ἁπάντων συνδρομητῶν τῆς «Φύσεως», καὶ ἀνδρῶν ὁμολογουμένως εὐγενεστάτων καὶ φιλογραμμάτων, οἵτινες ἀφοῦ ὑπεδέχθησαν ἡμᾶς πάνυ φιλοφρόνως καὶ συνομιλήσαμεν ἐπ' ἀρκετὸν περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, παρέμεινα εἰς Πόρτο μέχρι τῆς ἑσπέρας, περιεργαζόμενος τὰ μᾶλλον ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως καὶ συλλέγων τὰς μᾶλλον ἐνδιαφερούσας μοι πληροφορίας.

(Ἕπεται συνέχεια) **Φ. Π.**

ΑΠΟΦΡΑΣ ΗΜΕΡΑ!

Πρὸ ἓξ μηνῶν, Κυρία σεβαστὴ καὶ ἐνάρετος ἀνεχώρει ἐκ Σύρου μεταβαίνουσα εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπως διέλθῃ τὸ ἔτος παρὰ τῇ ἐκεῖ καλῶς ἀποκαταστημένῃ θυγατρί της. Ταύτην συνώδευε μέχρι τοῦ Πειραιῶς ὁ εὔελπις καὶ εὐειδὴς δεκαοκταέτης υἱός της Ἀλέκος. Ἡ κυρία ἐπέβη, δὲν ἐνθυμοῦμαι τίνος ἀτμοπλοίου τῆς ἑταιρίας τῶν Γαλλικῶν Διαπορθμεύσεων, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της καὶ ἐμοῦ. Ὁ καιρὸς ἦν ἄγριος, ἡ θάλασσα τρικυμιώδης, ἡ δὲ ἡμέρα, ἂν ἡ μνήμη δὲν μὲ ἀπατᾷ, *Τρίτη*. Ἀποφρὰς ἡμέρα!

Ἀπεχαιρέτισεν ὁ υἱὸς τὴν χήραν μητέρα του. Ἡ μήτηρ τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἠσπάσθη, δοῦσα αὐτῷ συμβουλὰς τόσας, ὅσας δύναται μία καλὴ καὶ φιλόστοργος μήτηρ νὰ δώσῃ εἰς ἓν καλὸν τέκνον καὶ εὐχὰς μίαν ἢ δύο διὰ στόματος ἀλλὰ πόσας ἐν τῇ καρδίᾳ! Τῷ συνέστησε νὰ προσέξῃ κατὰ τὴν ἔξοδόν του ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου, μήπως κρυολογήσῃ καὶ προσέθηκε μίαν ἔτι εὐχὴν καὶ ἓν εἰσέτι φίλημα. Θερμὰ καὶ εἰλικρινῆ ἀμφότερα.

Ἀπεχαιρέτισα καὶ ἐγὼ τὴν κυρίαν, διαβεβαιώσας σύναμα αὐτὴν, ὅτι θὰ φυλάξω καλῶς τὸν υἱόν της, μέχρι τῆς ἐντεῦθεν ἀναχωρήσεώς του διὰ Σῦρον καὶ ἀπῆλθον μετὰ τοῦ Ἀλέκου, ἀμφότεροι ἐπιβάντες τῆς ἀναμενούσης ἡμᾶς λέμβου.

Ἡ μήτηρ ἐπὶ τῆς γεφύρας ἱσταμένη καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους—τίς οἶδε πόσα φανταζομένη!—μᾶς ἀπεχαιρέτιζε διὰ λευκοῦ μανδηλίου, παρηκολούθει δὲ διὰ τῆς ὁράσεως τὴν λέμβον, ἥτις, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἔφθασε παρὰ τὴν ἀποβάθραν!

Τὸ ἀτμόπλοιον ἀπῆρε τὰς ἀγκύρας καὶ ἀπέπλευσεν.

—

Αἱ μητέρες αἱ τόσους πόνους καὶ ὠδῖνας ὑφιστάμεναι, ἵνα μᾶς φέρωσιν εἰς τὸν κόσμον, αἱ μητέρες αἱ θηλάζουσαι, ἀνατρέφουσαι καὶ τοσοῦτον κοπιάζουσαι ὅπως ἀνάπτύξωσιν ἡμᾶς καὶ καταστήσωσιν ἄνδρας τελείους καὶ ὑγιεῖς, ἐκεῖναι ὑπὲρ πάντα ἄλλον γνωρίζουσι τί σημαίνει ἡ λέξις στοργή. Ἐγὼ ἁπλῶς μόνον φαντάζομαι τὸ φίλτρον τῆς μητρὸς τῆς καλῆς πρὸς τὸ καλὸν τέκνον. Περὶ οὐδενὸς ἄλλου βεβαίως θὰ ηὔχετο ἡ ἐρίτιμος ἐκείνη ταξειδιῶτις ἢ περὶ τῆς ὑγιείας τῶν τέκνων της, τῶν θυγατέρων της, τῶν συγγενῶν της. Νὰ ἐπανίδῃ τοὺς πάντας ὡς τοὺς ἀφῆκε καὶ κρείσσονας ἔτι εἰ δυνατόν, ἦτο τὸ ὄνειρόν της, ὁ πόθος της.

Τὸ ἀπμόπλοιον διέσχιζε τὴν θάλασσαν ταχύτατα. Μετὰ δύο ἡμέρας εὑρίσκετο ἡ μήτηρ εἰς Θεσσαλονίκην παρὰ τῇ θυγατρί της καὶ ὁ υἱὸς εἰς Σῦρον καὶ αὖθις παρὰ τοῖς λοιποῖς οἰκείοις καὶ συγγενέσι. Καὶ ἡ μὲν καὶ οἱ δὲ ἦσαν καλῶς ἔχοντες. Πάντες ηὐτύχουν. Εἰς ὅλους ὁ ὀρίζων ἐγέλα ἐν πλήρει τῇ διαυγείᾳ του καὶ τῇ γλυκύτητί του.

—

Θὰ προετίμων ν' ἀφήσω ἀτελῆ τὰ γραφόμενά μου, ὡς ἀτελὴς ἀτυχῶς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς. Πικρόν, ὦ πολὺ πικρὸν τὸ ποτήριον, ὅπερ ἐδοκίμασαν ἀτυχεῖς ἀδελφοὶ καὶ μήτηρ ἀτυχεστέρα. Ὁ εὐειδὴς ἐκεῖνος καὶ εὐφυὴς νέος, τὸ δεκαοκταετὲς ἐκεῖνο παληκάρι, ἀπέθανε προχθὲς καὶ ἀπέθανε χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ τοὺς προσφιλεῖς αὐτῷ οἰκείους τὸ τελευταῖον.

Ἦτο σκληρὸς ὁ θάνατος τοῦ Ἀλέκου. Τὸ ποθήλατον, οὐτινος ἐπέβαινεν ὁ εὔελπις ἐκεῖνος νέος, εἰς ὃν ἔδιδε τόσην χάριν καὶ ἐνόμιζέ τις ὅτι εἶχε πτερά, ἔλαθε τοῦ σκοποῦ του. Τὸ δίτροχον ἐκεῖνο ἀντικείμενον ἴσως δὲν ἔπταιεν. Ὁ πηδαλιοῦχος ἠπατήθη ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς νυκτός. Ἡ μοῖρα ἐφθόνησε τὸ παιδίον. Τὸ ἔρεβος τῆς νυκτὸς ἐβοήθησε τὴν κακὴν Μοῖραν εἰς τὸ ἀπαίσιον ἔργον της. Ἐνόμισεν ὁ Ἀλέκος τὸ κενὸν, τὸ χάος ἐκεῖνο, γῆν ὁμαλὴν καὶ εὐρεῖαν. Ἔσπευσεν ὅπως διέλθῃ καὶ ἐκείνην διὰ τῶν πτερύγων του, πλὴν φεῦ! αἱ πτέρυγές του ἐθλάσθησαν, κατεκερματίσθησαν, ὁ δὲ πλήρης ἐλπίδων μέλλοντος νεανίας, εὗρε τὸν σκληρὸν ἐκεῖ θάνατον.

Μία στιγμὴ ἤρκεσεν, ὅπως σβεσθῇ μία προσφιλὴς ὕπαρξις. Τὸ δυστύχημα εἶναι μέγα. Ἡ συμφορὰ ἀνεπανόρθωτος, Ἐπὶ ματαίῳ θὰ θρηνήσωσιν οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἀδελφῆς του Φανῆς καὶ οἱ ἔτι ὡραιότεροι τῆς ἑτέρας ἀδελφῆς του Ἰουλίας. Τὸ πέπρωμένον ἀμείλικτον, ἀπηνές, κακόν, δὲν ντροεῖται, δὲν κάμπτεται. Τετέλεσται!

Τὸ ἤρεμον κῦμα καὶ ἡ γλυκεῖα αὔρα μεταφέρουσι τὰς γλυκείας καὶ εὐχαρίστους εἰδήσεις τοῖς ἐν ξένῃ χώρᾳ ζῶσι προσφιλέσιν ὑπάρξεσιν, ἐνῷ ἡ ἀγρία θάλασσα καὶ ὁ ἰσχυρὸς βορρᾶς τὰς πικρὰς ἀγγελίας.

Ἄχ, μήτηρ δυστυχὴς καὶ σὺ ἀδελφὴ μακρὰν τῆς Σύρου ζῶσαι καὶ ἴσως εὐτυχέστεραι, ὅτι δὲν εἴδετε κατακερματισμένον τὸ προσφιλὲς παιδίον! Πικρὸς βορρᾶς βεβαίως καὶ ἄγριον κῦμα σᾶς ἀνήγγειλε τὸν ὀδυνηρὸν καὶ ἀπροσδόκητον θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ καὶ ἀδελφοῦ! Κλαύσατε, κλαύσατε ἄν καὶ περιττὸν τὰ δάκρυα, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἀπώλετο. Πικρὸν τὸ ποτήριον!

Ὁ Ἀλέκος ἤδη φέρει ἄλλου εἴδους πτέρυγας. Οὐδεμία δύναμις εἶναι ἱκανὴ νὰ θλάσῃ τὰς πτέρυγας ἐκείνας. Αἱ πτέρυγες τῆς μακαριότητος, τῆς ἁγιωσύνης καὶ τῆς ἀθανασίας δὲν κατακερματίζονται, ἡ καρδία τῆς μητρὸς καὶ τῶν συγγενῶν ὅμως ῥήγνυται καὶ οἱ λυγμοὶ πνίγουσι τὸν πόνον.

Ἀτυχὴς μήτηρ! Ἴσως ἀγνοεῖς ἔτι τὴν συμφοράν. Παρηγορίας λόγοι μόνον ἐδῶ δὲν χωροῦν. Ὁ Θεὸς ἂς γλυκάνῃ τὴν ὀδύνην σου. Σκληρὸν τὸ πεπρωμένον!

Τρίτην ἀπεχαιρέτιζες τὸν Ἀλέκον σου μεταβαίνουσα εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Τρίτην συνέβη τὸ δυστύχημα.

Ἀποφρὰς ἡμέρα!

Πειραιεύς, Αὔγουστος.

Γ. Α. Πολίτης.

ΑΜΝΗΣΤΕΙΑ ΕΙΣ ΚΥΝΑ
(ΓΕΓΟΝΟΣ)

(Συνέχεια).

Ἀπερχόμενος τῆς πλατείας Καποδιστρίου, εἶχον κατὰ νοῦν, ἵνα εὐθὺς ὡς ἤθελον φθάσει οἴκοι, ἴδω ἐν τῇ φαρμακολογίᾳ, ἥτις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ γραφείου ἑνὸς τῶν συνοίκων μου, τὰς ἐνεργείας τῆς στρυχνίνης, ἃς πράγματι ἀπλήστως ἤρχισα ἤδη νὰ ἀναγινώσκω. Ἡ στρυχνίνη, ἀνέγνων, ἐνεργεῖ δραστηρίως ὑπὲρ παντὸς ἄλλου δηλητηρίου, καὶ ὅτι, στιγμὰς τινας μετὰ τὴν λῆψιν αὐτῆς ἐπέρχονται καθ' ἅπαν τὸ σῶμα τιναγμοὶ ἀκαριαῖοι, διδόντες ἀμέσως τέρμα εἰς τὴν ζωήν. Ἐκ τούτου ἐπείσθην προδείλως, ὅτι ἤμην πλέον ἐκτὸς παντὸς κινδύνου, καὶ μετ' ὀλίγην ἀκόμη μελέτην ἤθελον κατακλιθῇ.

Ἀλλὰ, φεῦ! ὅτε ἔφθασα εἰς τὸ μέρος, ἔνθα ἀναφέρεται ὅτι ὑπάρχουσιν ὀργανισμοὶ εἰς οὓς ἡ στρυχνίνη ἐνεργεῖ ἐμμέσως, ἐπερχομένου τοῦ θανάτου ἐστιν ὅτε καὶ μετὰ ἓξ ὥρας, τιναγμὸν ἠσθάνθην ἀμέσως ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ σώματός μου, ὡς βάτραχος τινασσόμενος ἐπὶ τοῦ ἐκ ψευδαργύρου τόξου τοῦ Γαλβάνη. Ἐδάκρυον ἤδη καὶ ἤμην ἀπαρηγόρητος, ὄχι τόσον ὅτι θὰ ἀπέθνησκον, ὅσον ὅτι ἤθελον μαρτυρήσῃ βασανιζόμενος καὶ ἄδηλον πότε θὰ ἐπήρχετο ὁ θάνατος· ἐστηρίχθην διὰ τελευταίαν ἐπὶ τῆς κλίνης μου καὶ θέσας ὄπισθέν μου τὰ δύο προσκεφάλαια, ἐκαλύφθην ἐνδεδυμένος καὶ ἀπώλεσα πλέον πᾶσαν ἐλπίδα ζωῆς. Διελογιζόμην νὰ καλέσω εἰς βοήθειαν τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ καθεύδοντας ἠρέμα συνήκους μου, ἀλλ' εἶναι μάταιον, ἔλεγον, ἐνῷ ἐγὼ ἀφεύκτως ἀποθνήσκω· ἄλλως τε ἐφοβούμην, ὅτι ἅμα τῷ ἀκούσματι, πάντες ἤθελον θρηνήσει καὶ τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι ἱκανὸν νὰ μοὶ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον ἐκ συγκοπῆς. Ἤδη μοι ἐφαίνετο, ὅτι τὸ στόμα μου ἠνοίγετο δυσκόλως, ἡ λαλιὰ καθίστατο τραχὺ καὶ κοπιώδης καὶ ἡ κατάποσις δύσκολος· ἅπερ, ὡς ἀνέγνων πρὸ μικροῦ, ἦσαν τὰ συμπτώματα τῆς διὰ στρυχνίνης δηλητηριάσεως. Νερό! ἔκραξα, ἵνα βεβαιωθῶ περὶ τῶν συμπτωμάτων τούτων, καὶ πράγματι τὸ ρ τῆς λέξεως ταύτης δὲν ἠδυνάμην νὰ προφέρω εὐκρινῶς· τὸ πρόσωπόν μου καίτοι ἀπέφευγον νὰ ἴδω ἐν τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης κατόπτρῳ, ἐγνώριζον ὅμως, ἦτο ὅ,τι οἰκτρὸν καὶ ἀποτρόπαιον ἰδεῖν· ὡς ἐκ τῶν συσπομένων μυῶν αἱ αἰσθήσεις μου εἶχον καλῶς, ἀλλ' ἐν τοσούτῳ, ὡς λέγει καὶ ὁ Ἀφεντούλης, «τὰ γυῖα βαρυνόμενα πονήρως ὑπηρέτουν τῇ βουλήσει» καὶ ὁ Μορφεὺς λάθρα μὲ ἀπήγαγε πρὸς τὸν φοβερὸν αὐτοῦ πατέρα τὸν Ὕπνον, τὸν θεὸν τῶν ὀνείρων καὶ ἀδελφὸν τοῦ θανάτου. Ἐκεῖ εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Ὕπνου τὰ καὶ βασίλεια τοῦ Θανάτου, ὤφειλον νὰ ἴδω τέλος τὸν Χάρωνα καὶ πληρωθῇ οὕτως ἡ ὀργὴ τοῦ ἀπείρου. Καὶ ἰδοὺ αἴφνης προβάλλει ἐν τῷ σκότει ὁ Χάρων, πέριξ τοῦ ὁποίου ὀρχοῦνται μαινόμεναι αἱ Ἐριννῦς καὶ οἱ Δαίμονες· ἦν φοβερὸς τὴν ὄψιν, εἶχε ἀνάστημα τεράστιον καὶ ἔφερε καθ' ἅπαν τὸ σῶμά του τρίχας μελανάς· ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἔφανη ὁ συρφετὸς οὗτος, ἀμέσως σύρραξις φοβερὰ ἐπηκολούθησεν, ὡσεὶ ἐσύροντο βιαίως δεκακισχίλιοι δῖφροι, ἀλλαλαγμοὶ παταγώδεις, συριγμοί, λίθοι κρημνιζόμενοι, κονιορτός, κεραυνοὶ καὶ αἱ τραχεῖαι ὑλακαὶ τοῦ Κερβέρου, φρικαλέον ἀπετέλουν πανδαιμόνιον ἐν τῷ σκότει. Ἐφρικίασα πρὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου θεάματος καὶ περίφοβος ἠρώτησα τὸν συνοδοιπόρον μου, τίς ἦτο ὁ θόρυβος· μὴ φοβῆσαι, μοὶ εἶπε, δὲν εἶναι τίποτε, ὁ Χάρων καὶ οἱ σὺν αὐτῷ δεκακισχίλιοι τὸν ἀριθμὸν ἀπέρχεται καλούμενος ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος· ἀλλὰ ξένε, μοὶ λέγει, σπεῦσε ὡς τάχιστα νὰ σὲ ὁδηγήσω καὶ φύγῃς νῦν, ὅτε καὶ ὁ Χάρων ἀπουσιάζει καὶ ἡ ἔλευσίς σου ἐδῶ δὲν ἐγένετο γνωστὴ εἰσέτι· καὶ ἀμέσως ἤρχισα νὰ τὸν ἀκολουθῶ εἰς τὸ σκότος, κρατῶν αὐτὸν πάντοτε ἐκ τοῦ ἐνδύματος. Ὡδοιπορήσαμεν περίπου δύο ὥρας καὶ ἀφικόμεθα εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἀχέρωνος ποταμοῦ, ἔνθα κεκμηκότες καὶ κάθιδροι ἐκαθήσαμεν παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ.

Ὁ καλὸς οὗτος ἄνθρωπος, ὅστις ἔλαβέ τὴν καλοσύνην νὰ μὲ ὁδηγήσῃ καὶ φύγω ἐκεῖθεν, μὲ ἐγνώριζε, καὶ ἤδη μοὶ ἐφανέρωσεν, ὅτι εἴμεθα ποτὲ συμμαθηταὶ εἰς τὸ ἐν Πάτραις γυμνάσιον· καὶ ὄντως τῇ βοηθείᾳ τῶν ἀστραπῶν, αἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατηύγαζον τὸ ἀχανές, ἠδυνήθην καὶ ἐγὼ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω· ἦτο συμμαθητής μου ἀποθανὼν πρὸ διετείας. Μὲ παρεκάλει δὲ ὁ δυστυχὴς θερμῶς, νὰ εἴπω εἰς τοὺς γονεῖς καὶ φίλους του, ὅτι τὸν εἶδον ἐν Ἅδῃ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἐρήνοπ, καὶ νὰ ἐκθέσω ἅμα τὰ κατ' αὐτόν, ἅπερ δακρύων ἤρξατο νὰ μοὶ ἱστορῇ. Τὸν παρηγόρουν καὶ ἐγὼ δι' ὅσα ὑφίστατο καὶ εἶχον συγκινηθῆ· εἶτα ἐξηγαγον ἐκ τοῦ θυλακίου μου καὶ τῷ προσέφερον δύο ποῦρα, ἅπερ ὅμως οὗτος δὲν ἐδέχθη, λέγων μοι ὅτι, τὸ προσὸν τοῦτο τοῦ *πῦρ καὶ καπνὸν ἐξάγειν ἐκ τοῦ στόματος*, μόνον οἱ *δαίμονες* τὸ ἔχουσιν ἐκεῖ. Καὶ ταῦτα λέγων μοι οὗτος, αἴφνης ἐξύπνησα ἀκούσας τὸν ἀκόλουθον θόρυβον: (Τοῦ Μάϊ λουλούδια στεφάνι, ζήτω του ρὲ τοῦ Σωτηρόπλου ζήτωωω!! Καὶ τί μᾶς ἔκανε ρὲ ποῦ θά; σκράου! (δὲν ἔπρασε) πάρεμε καὶ μένα μπάρμπ—σκρα—μπούμ!...) Ἦτο ἤδη ἑβδόμη πρωϊνὴ καὶ ἤρχοντο ἐκ τῶν ἐξοχῶν ἐν κραιπάλῃ οἱ πρὸς ὑπάντησιν τοῦ Μαΐου μεταβάντες ἀφ' ἑσπέρας νέοι. Εἶχον ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' ἐν τούτοις εἰσέτι τελείως ἔξυπνος δὲν ἤμην, οὐδὲ νὰ ὁμιλήσω ἠδυνάμην. Τί μοι συνέβαινε δὲν ἐγνώριζον, μὲ κατεῖχε ἀφασία, εὑρισκόμην δηλονότι μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως· ἀλλ' ὅμως μετ' ὀλίγον ἠγέρθην καὶ ἔκπλητος ἐθεώρουν ἐμαυτὸν ζῶντα· διελογιζόμην, ἂν πᾶν ὅ,τι μοι συνέβη, ἦτο ὄνειρον, ἀποκύημα ζωηρᾶς φαντασίας, ἢ ἦτο γεγονός· ἀλλ' ἐν τοσούτῳ ὄνειρον δὲν ἦτο καὶ ἀρκούντως ἐβεβαιούμην περὶ τῆς ἀληθείας τούτου, βλέπων ὅτι, πλὴν τοῦ πίλου καὶ τῶν ὑποδημάτων μου, ἔφερον πάντα τὰ ἄλλα ἐνδύματα. Καὶ ἐν ἀπεριγράπτῳ χαρᾷ ἀριθμήσας, ἔγνων ὅτι εἶχον παριέλθει ἐννέα ὧραι, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔπιον τὴν στρυχνίνην, διὸ καὶ χαίρων ἐβεβαιούμην πλέον, ὅτι δὲν θὰ ἀπέθνησκον, ὅτε καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, αἴφνης ἤκουσα καὶ τὰς ὑλακὰς τοῦ σκύλου, ὅστις ἐγαύγιζε πρωΐ πρωΐ ξυλοκοπούμενος ἐπὶ λυχναροφυτηλοκλοπῇ. Μοὶ ἦτο ἀκατανόητον, μοὶ ἐφαίνετο γριφῶδες καὶ ἐπ' οὐδενὶ τρόπῳ ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τί ἀκριβῶς συνέβη· ἤμην ἐκστατικὸς καὶ ἠπόρουν, πῶς ὁ σκύλος δὲν ἐδηλητηριάσθη, ἐνῷ ἡ στρυχνίνη ὑπερέβαινε τὸ ποσὸν ἑνὸς γραμμαρίου καὶ ὁ δόλος ριφθεὶς ἐκ τοῦ ἐξώστου ἐγένετο ἀνάρπαστος. Ἀλλ' ὤ! τοῦ κωμικοτραγικοῦ! Μὲ τί νὰ ἐδηλητηριάζετο; μὲ εἴκοσι κόκκους ἀντιπυρίνης; Ἰδοὺ ἁπλούστατα τί συνέβη. Ἐντὸς μικρᾶς toillete, ἥτις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ γραφείου μου, εὑρίσκετο πλὴν πολλῶν ἄλλων ἀντικειμένων καὶ ἓν ξηρίον ἀντιπυρίνης, ὅπερ προκειμένου νὰ δηλητηριάσω τὸν σκύλον, παραδόξως ἔλαβον ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον φυλλασσομένου ἐκεῖ μικροῦ φακέλλου τῆς στρυχνίνης.

Μετὰ ἡμίσειαν περίπου ὥραν, ἀφ' ἧς ἠγέρθην, ὁ μικρὸς λοῦστρος, ὅστις μᾶς ὑπηρέτει, θορυβωδῶς κατήρχετο τὴν κλίμακα, κρατῶν ἐν χερσὶ πιστόλιον, ὃν τέλος κατώρθωσα δι' ἀπειλῶν νὰ ἀναχαιτίσω.—Τί συμβαίνει; τὸν ἠρώτησα. . . Ἀ ἄ ἄ (κλαίων) . . ἀφεντικό . .—τί τρέχει λοιπόν; . .— ὁ σκύλος μοῦ πῆρε, τὸ . .—Ποιό; . . . πὲς λοιπὸν . .— Τὸ κρέας, ποῦ σᾶς ψώνισα. . .

Ἀφ' οὗ πλέον ἐγὼ ἔζησα, ἂς ζῇ κ' αὐτός, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, κ' ἂς τρώγῃ πρὸς χάριν μου, μὰ καὶ τὰ, λαμπόγυαλα. Ἴσως εἶναι ἀπαίτησις τοῦ ἀπείρου· ἴσως, ἀφ' οὗ ἄλλως συνεμάχησαν αὐτῷ καὶ τὸν θέλουν καὶ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τῆς φύσεως.

«Ἐν τῇ τοῦ βίου συμπάσῃ τραγῳδίᾳ λῦπαι ἡδοναῖς ἅμα κεράννυνται.» καὶ, «Ὡς ἡδὺ τοῖς σωθεῖσι πόνων μεμνῆσθαι.»

Χρ. Φερεντίνος.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τρέμετε τὸν φθόνον σιγῶντα εἰς καρδίας μοχθηρὰς ἢ λαλοῦντα εἰς στόματα φλύαρα· ἀντιπροσωπεύουσι τὰς ἰοβόλους γλώσσας τῶν ἐχιδνῶν, αἵτινες ἐν σιγῇ προξενοῦσι τὸν θάνατον.

Μετὰ καρτερίας νὰ ὑπομένωμεν τοὺς κακοὺς καὶ φθονερούς, γεννηθέντας ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐνισχύωσι τὴν ὑπομονήν μας.

Ὁ κακεντρεχὴς καὶ ἀχάριστος ὁμοιάζει μὲ τὰ νεογνὰ τῆς ἐχίδνης, ἅτινα, ὡς λέγουσι, κατατρώγουσιν ἐν τῇ γεννήσει των τὴν κοιλίαν τῆς μητρός των, διὰ νὰ ἐξέλθωσιν.

Δυνάμεθα νὰ ἀκούωμεν τὰς γνώμας πάντων, χωρὶς πάντες νὰ ἀκούωσι τὴν ἰδικήν μας.

Ὅστις θέλει νὰ ἔχῃ φίλον, ὀφείλει νὰ φυλάττῃ τὰ ἑξῆς τρία· νὰ τὸν τιμᾷ παρόντα, νὰ τὸν ἐπαινῇ ἀπόντα καὶ νὰ χαίρῃ ὅταν οἱ ἄλλοι τὸν ἐπαινῶσιν.

Ὁ ἀληθὴς φίλος εἶναι ἡ γλυκεῖα ὄασις ἐν ᾗ ἀφόβως ἀναπαυόμεθα κατάκοποι ἐκ τῆς πολυμόχθου ὁδοιπορίας μας.

Ὁ ἀληθὴς φίλος εἶναι τὸ γλυκὺ προσκεφάλαιον, ἐφ' οὗ ναρκοῦται ἡ βαρυαλγὴς κεφαλή μας.

Εὕρες φίλον, οὗτινος τὴν ἄδολον φιλίαν ἐδοκίμασας; προσάρτα τοῦτον διὰ σιδηροῦ δεσμοῦ εἰς τὴν καρδίαν σου· θὰ εἶναι τὸ ἰαματικὸν φάρμακον πάσης συμφορᾶς σου καὶ ὁ παρήγορος ἄγγελος πάσης σου θλίψεως.

Ἡ φιλία ὁμοιάζει μὲ ἀνθοφόρον κάνιστρον ἐξ οὗ πᾶσα ἡλικία ἐκλέγει τὰ ἀρεστά αὐτῇ ἄνθη. Καὶ ἡ μὲν παιδικὴ ἐκλέγει μετὰ πόθου τὰ ἔχοντα ζωηρότερα χρώματα, ἅτινα παρατηρεῖ κατ' ἀρχὰς μειδιῶσα, παίζει κατόπιν μετ' αὐτῶν, τὰ μαλάσσει βραδύτερον καὶ ἀφοῦ κορεσθῇ, τὰ ῥίπτει μακρὰν τετριμμένα καὶ νεκρά, ζητοῦσα νέα.

Ἡ ροδόχρους ὅμως ἐφηβικὴ ἡλικία ἐκλέγει τοὺς κομψοτέρους καὶ εὐώδεις κάλυκας, τὰ εὐαισθητότερα ἄνθη, τὰ λεπτότερα χρώματα, τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τῆς εἰλικρινείας, τῆς ἀγάπης, τὰ περιποιεῖται καὶ φυλάττει μετὰ προσοχῆς, τὰ θαυμάζει καὶ συνδιαλέγεται τρόπον τινὰ μετ' αὐτῶν καὶ πρὶν ἢ ἐκπνεύσωσι τὰ ξηραίνει ἐντὸς βάμβακος, ὅπως διατηρηθῶσιν αἰωνίως καὶ οὕτως εὐχαριστεῖ τὴν εἰλικρινῆ της καρδίαν ἡ τρισολβία νεότης.

Ἡ δὲ γεροντικὴ ἡλικία ἐκλέγει μὲν τὰ εὐώδη ἄνθη, μὴ δυναμένη ὅμως νὰ διατηρήσῃ αὐτὰ, ὡς ἐκ τοῦ γήρατός της καὶ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἀνάπαυσίν της μόνον, λησμονεῖ τὰ ἀτυχῆ, ἅτινα ξηραίνονται καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης παρατηρήσεως λησμονοῦνται.

Σύρος. **Εὐαγγελία Κορωναίου.**

ΠΛΗΓΗ ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΗ

Ἀμάθητος νὰ πιῶ νερὸ ἠθέλησα σὲ βρύσι
καὶ 'κεῖ ἕνα ὤμορφο παιδὶ καθόταν καὶ τηροῦσε
κι' ἅμα μὲ εἶχε τὸ μικρὸ νὰ πίνω ἀντικρύσῃ
ἀρχίνησε 'ς τὸν ἄνεμο σαΐταις καὶ πετοῦσε.

Μιὰ ἔτυχε μέσ' 'ς τὴν καρδιὰ κι' ἐμένανε νὰ φθάσῃ
καὶ πρὶν προφθάσω ὦχ νὰ πῶ, τὸ 'ἔχασ' ἀπ' ἐμπρός μου
τρέχω, φωνάζω, τὸ ζητῶ τὸν πόνο νὰ περάσῃ
μὰ κεῖνο ἀφοντο μὲ μιᾶς ἐγίνηκ' ἀπ' τὸ φῶς μου.

Καὶ μ' ἄφισε ἀγιάτρευτο μὲ τὴν πληγὴ ἐκείνη
κι' ὠρκίστηκα νερὸ ποτὲ νὰ μὴ ξαναζητήσω
γιατὶ βαθειὰ 'ς τὰ στήθη μου ἡ σαΐτιὰ 'χει μείνει
μαζῆ μ' αὐτὴν θὰ κοιμηθῶ, μαζῆ καὶ θὰ 'ξυπνήσω.

Κι' ὅσο περνάει ὁ καιρὸς, ὅσο περνοῦν οἱ χρόνοι
βογγῶ, στενάζω ἀδιάκοπα 'μερόνυχτα ὑποφέρω
κι' ἀντὶ νὰ φεύγουν ἔρχονται πειὸ δυνατοὶ οἱ πόνοι
ποῦ μὲ κατήντησαν τρελλὸν χωρὶς γιατὶ νὰ ξέρω

Ἀνάθεμά το τὸ νερὸ ποῦ μέ συρε 'ς τὴ βρύσι
ἀνάθεμα καὶ τὸ παιδὶ μὲ τὸ τρελλὸ παιχνίδι
τὸ αἷμά μου καλλίτερα ἄλλη φορὰ νὰ χύσῃ
παρὰ νερὸ νὰ ὀρεχτῶ καὶ νὰ μοῦ βγῇ σὲ ξίδι.

Ἀφρικανός.

ΩΣ ΠΟΤΕ;

Ὡς πότε ἄπελπις θὰ ζῶ, ὡς πότε θὰ στενάζω;
Μὲ δακρυσμένα ὄμματα ὡς πότε θὰ κυττάζω
Τὸν σκοτεινόν μ' ὁρίζοντα, τοῦ βίου μου τὴν δίνην
Ἥτις πικρὰν μοὶ προξενεῖ καὶ ἄρρητον ὀδύνην;

Ὡς πότε θ' ἀφυπνίζωμαι ἀπογοητευμένη
Μ' ἀπελπισίας ὄνειρα κατατυραννουμένη,
Τὴν πένθιμον αὐτὴν ὁδὸν, ὡς πότε θὰ βαδίζω,
Ἀφοῦ ἡμέρας εὐτυχεῖς δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω;

Ὦ, εἶναι προτιμώτερον τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ κλείσω
Ἀπὸ τὴν καθημερινὴν νὰ λείψω τρικυμίαν,
Καὶ μόνο 'σ τὴν ἀπόλυτον τοῦ τάφου ἠρεμίαν
Νὰ εὕρω ὅ,τι ἐπὶ γῆς ποτὲ δὲν ἠδυνήθην. . . .
Τὴν λήθην!

Λουκία.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

20. Αἴνιγμα—Λογοπαίγνιον.

Εἶμαι πάντοτε μὲ πνεῦμα κ' αἰωνίως περισπῶμαι
Ἐπειδὴ τὸ ἔχω ἔργον πανταχοῦ νὰ ἀκροῶμαι.
Ἂν μοῦ ἀποκόψῃς ὅμως τὴν *στρογγύλην* κεφαλὴν
Ῥυπαρὸν θὰ γίνω ζῶον καὶ νωθρὸν εἰς τὴν ἰλύν,
ἀφοῦ πρῶτον μ' ἓν σου νεῦμα
μοῦ ἀλλάξῃς καὶ τὸ *πνεῦμα* !

Ἐν Σπέτσαις. **Ι. Γ. Γιαννούκος**

21. Αἴνιγμα.

Εἶμ' ἐπάνω 'στὸ βουνὸ
Στοῦ Βοσπόρου τὰς ἀκτάς,
Ἐγὼ βασιλεῖς γεννῶ,
Ἐγὼ κάνω βουλευτάς.
Πλὴν πρὸς τί μακρυγορῶ,
Εἰς πᾶν βῆμα σου θαρρῶ,
Κ' εἰς πᾶν βλέμμα μ'ἀπαντᾶς.

Ἄνδρος.

22. Αἴνιγμα.

Φοβερὸν τῆς Γῆς στοιχεῖον εἶμαι καὶ πολὺ μεγάλο
Πλὴν ἂν τύχῃ κ' ἀφαιρέσῃς
Ἀπ' τὸ τέλος δυὸ στοιχεῖα, καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἓν ἄλλο
Στὴν τροφήν σου θὰ μὲ θέσῃς.

Ἄνδρος **Γ. Α. Καρυστινάκης.**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ"

Ι. Γ. *Σπέτσας*. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς.—Κ. Ι. *Κέαν*. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξιν μετ' ἀριθ. λαχείου σας λαμβάνετε ταχυδρομικῶς.—Ι. Α. *Ἀμφισσαν*. Β. Κ. *Πύργον* Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν Ἀποδείξεις καὶ ἀριθμοὺς λαχείων σας λαμβάνετε ταχυδρομικῶς. Εὐχαριστοῦμεν. — Μ. Α. *Πόρον*. Δελτάριον, ἐλήφθη, σᾶς ἀπηντήσαμεν. — Α. Δ. Α. *Ἀλμυρόν*. Συνεστημένη ἐλήφθη. Ἀπόδειξιν λάμβάνετε ἐν παρόντι φύλλῳ. Σᾶς ἐνεγράψαμεν καὶ δι' ἓν χρυσόδετον. — Π. Σ. *Πάτρας*. Συνεστημένη ἐλήφθη, ἀλλ' ἔχετε λάθος, διότι ἔχομεν ἐπιστολήν σας ἐν ᾗ εὐκρινῶς γράφετε Δ'. τόμον *ἁπλοῦν*.—Κ. Α. Χ. *Δούκα*. Ἐλήφθησαν, διὰ συνδρομὴν ὅμως ἔχετε ἄδικον, διότι πάντες εἶναι συνεργάται καὶ τότε ;— Ἡ. Σ. Π. *Τρίπολιν*. Σᾶς ἐνεγράψαμεν ἀπ' ἀρχῆς 5 ἔτους καὶ ἀπεστείλαμεν σειράν. Ἀπόδειξιν μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας λαμβάνετε ταχυδρομικῶς. Εὐχαριστοῦμεν.—Γ. Φ. *Κάϊρον*. Ἀγγελία ἐλήφθη. Σᾶς ἐνεγράψαμεν διὰ 15 Ἡμερολόγια. Εὐχαριστοῦμεν. Μὲ παρελθὸν σᾶς ἐγράψαμεν. Ἡσυχεῖτε.—Η. Π. Μ. *Κάϊρον*. Δελτάριον καὶ ἀγγελίαν ἐλάβομεν. Σᾶς ἐνεγράψαμεν δι' ἑπτὰ χρυσόδετα. Ἐγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν.—Δ. Ζ. *Ἀλεξάνδρειαν*. Φύλλα θὰ στέλλωνται ἐφεξῆς αὐτόθι. Ἡσυχεῖτε. Ἐγράψαμεν.—Κ. Ι. *Κέαν*. Ἐλήφθη συνδρομὴ παρελθόντος ἔτους.—Εὐχαριστοῦμεν.Ι. Α. *Ἀμφισσαν*. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις ἐν παρόντι φύλλῳ. Εὐχαριστοῦμεν. — Β. Κ. *Πύργον*. Συνδρομήν σας ἐλήφθη. Ἀριθμὸς λαχείου σας 152, ὁ ἐν δεξιᾷ ἀποδείξεώς σας, ἥτις στέλλεται ἐν παρόντι φύλλῳ.—Α. Δ. Α. *Ἀλμυρόν*. Συνδρομήν σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐν παρόντι φύλλῳ.— Ἡ. Σ. Π. *Τρίπολιν*. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Σᾶς ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν σειρὰν φύλλων. Ἀπόδειξις ἐν παρόντι φύλλῳ.—Κ. Τ. *Ἰσμαΐλιαν*. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἔχετε δίκαιον. Ἐξετελέσθησαν. Δ'. τόμον χρυσόδετον ἀπεστείλαμεν. Ἐγράψαμεν.—Α. Μ. *Μεσολόγγιον*. Ἔχετε δίκαιον. Ἀριθμὸς λαχείου ὁ ἐκ δεξιᾶς ἀποδείξεώς σας 3967. — Δ. Α. Σ. *Μεσολόγγιον*. Ἔχει καλῶς. Ἡσυχεῖτε. Ἀριθμὸς λαχείου σας 3968.— Γ. Κ. Ζ. *Πύργον*. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀπηντήσαμεν. — Ν. Ε. Π. καὶ Δ. Φ. *Χαλκίδα*. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Θὰ σᾶς γράψωμεν. Ἀγγελίαν ὅμως διὰ δημοσίευσιν εἰς Ἡμερολόγιον δὲν μᾶς ἐστείλατε. — Θ. Ν Μ. *Βόλον*. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Χ. Μ. *Πύργον*. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Φύλλα προσεχῶς στέλλομεν. Ἔχετε δίκαιον.—Ν. Κ. *Σεβαστούπολιν*. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξιν στέλλομεν ταχυδρομικῶς καὶ γράφομεν.—Γ. Χ. *Κάϊρον*. Συνδρομητὴς ἐνεγράφη. Σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν δέοντα.

Προηγούμενοι τόμοι τῆς Φύσεως τοῦ 1, 2, 3 καὶ 4 ἔτους εὑρίσκονται ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν καὶ πωλοῦνται ἄδετοι μὲν πρὸς 8 δρ. καὶ χρυσόδετοι πρὸς 10 δρ. ἕκαστος. Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δὲ ἀποστέλλονται ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν ἄδετοι μὲν πρὸς φρ. 12 καὶ χρυσόδετοι πρὸς φρ. 14.

Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους νεωστὶ συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δίδονται καὶ οἱ τέσσαρες χρυσόδετοι τόμοι ἀντὶ φρ. 42.

Κόρη καλλίστης παρ' ἡμῖν οἰκογενείας, φέρουσα πτυχίον τοῦ Ἀρσακείου μὲ τὸν βαθμὸν «ἄριστα» καὶ γνωρίζουσα καλῶς τὴν ἀγγλικὴν καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον, ζητεῖ παραδόσεις παρ' οἰκογενείαις ἢ τὴν πρόσληψίν της ἐν Παρθεναγωγείῳ. Συνιστῶμεν αὐτὴν θερμότατα, ἐσμὲν δὲ πεποισμένοι ὅτι οἱ ἔχοντες ἀνάγκην διδασκαλίσσης ἠθικῆς καὶ διὰ πολλῶν κεκοσμημένης ἀρετῶν, δὲν θέλουσι παρίδει τὴν ἀγγελίαν μας ταύτην. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

Ν. Ε. ΠΑΝΑΓΟΥ ΚΑΙ Δ. ΦΟΥΣΑΡΑ

Ἐν Χαλκίδι.

Τὰ λαμπρότερα ποτά, ὡραιότερα καὶ γευστικώτερα, ἀμιλλόμενα πρὸς τὰ εὐρωπαϊκά, κατασκευάζονται ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τούτῳ, ἔνθα γίνεται χρῆσις ὑλικῶν ἀγνοτάτων καὶ πρώτης ποιότητος.

Κονιάκ, μαστίχη, οὖζο, βανάνα, ἀγγέλικα, κτλ. οὐ μόνον προτιμῶνται ἐν Ἑλλάδι τῶν εὐρωπαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ξένα πλοῖα σταθμεύοντα ἐν Ἑλλάδι προμηθεύονται ἤδη τοιαῦτα ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τούτου.

Ὅσοι δὲν τὰ ἐδοκίμασαν ἔτι, ἀναντιρρήτως ἀγνοοῦσι τὴν πρόοδον τῆς ἑλληνικῆς μας βιομηχανίας.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΥ

Κυρίων καὶ Κυριῶν.

ΠΑΝΑΓ. Χ. ΦΟΦΟΛΗ

14, Στοᾶ Μελᾶ 14,

Γνωστοποιῶ τὸ σεβαστὸν κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ὅτι ἐν τῷ Κομμωτηρίῳ ἐκτελοῦνται κτενίσματα (ἱστορικὰ καὶ τῆς ἐποχῆς), διὰ τὰς ἐν αἰθούσῃ ὑποδοχάς, χορούς, γάμους, ἐπισήμους ἑορτάς, κτλ.

Κατασκευάζονται προσέτι περοῦκαι πρόσθετοι, καὶ περοῦκαι προσκεκολλημέναι (Toupés) δι' ἄνδρας, καὶ εἰκόνες διὰ τριχῶν κεφαλῆς.

Ὡσαύτως, ἐν τῷ Κομμωτηρίῳ μου κείρεται τις ἢ καὶ ξυρίζεται πεντάκις, προπληρόνων δρ. 2 καὶ εὑρίσκων μεγίστην καθαριότητα.

Ἰδιαιτέρα αἴθουσα διὰ τὴν κόμμωσιν τῶν Κυριῶν καὶ βαφὴν τῆς κόμης.

Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν τοὺς καθυστεροῦντας εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των τοῦ τρέχοντος ἔτους, ὅπως εὐαρεστούμενοι ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτην ἀμέσως διὰ ταχ. ἐπιταγῆς ἢ ἄλλου ἀσφαλοῦς μέσου καὶ τοῖς ἀνταποστείλωμεν τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου των τῆς προσεχοῦς ἐκκυβεύσεως.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ